

1 Ιανουαρίου 1985

Ήταν κάποτε ένας Αββάς που ζούσε με τον υποτακτικό του πάρα πολύ πνευματικά. Λίγο μακρύτερα είχαν στην ιδιοκτησία τους κι ένα σπιτάκι, εγκαταλελειμμένο. Κάποια μέρα ήρθε ένας άλλος Αββάς και ζήτησε να μείνη σ' αυτό. Είπε: «Αββά, δεν μου δίνεις αυτή την καλύβα, να καθήσω και 'γώ εδώ κοντά σας;». Κι ο άλλος Αββάς απάντησε: «Γιατί να μη σου τη δώσω; Νάναι ευλογημένο, να την πάρης». Και την πήρε. Αυτός ο Αββάς ο νεοφερμένος ήτανε πολύ καταρτισμένος και ο κόσμος πήγαινε συνέχεια σ' αυτόν. Έβλεπε τον κόσμο ο άλλος Αββάς και σκεφτόταν, πως εκεί πέρα πάνε κι έρχονται οι άνθρωποι και σε 'κείνον δεν πατάει κανείς. Δεν μπορούσε να το χωνέψη. Μετά από λίγο καιρό είπε στον υποτακτικό του: «Να πας να πης τώρα στον Αββά να φύγη από την καλύβα, να βρή άλλη

καλύβα να καθήση, γιατί την χρειαζομαι». Εκείνος ειπε: [\(περισσότερα...\)](#)